

φαίνεται καθαρώτατα εἰς σμήνος ἀπολέσαν τὴν βασιλίσσαν αὐτοῦ, ἐνῷ δὲν ὑπάρχει εἰς μελικηρίδας τοῦ σίμβλου κυψέλη βασιλικὴ ἐμπεριέχουσα θῆλην σκώληκα· τότε αἱ μέλισσαι σπύδουν νὰ κρημνίσουν πολλὰς ἐργατῖδων κυψέλας, διὰ νὰ δώσουν εἰς αὐτὰς σχῆμα βασιλικῆς κυψέλης, καὶ παρέχουν ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκεῖτε ἀφίνουν σκώληκα τὴν τροφὴν ἐξ ἧς διατρέφουσι τὰς θηλαίας· διὰ τοῦτου δὲ μόνου τοῦ πράγματος, ὁ σκώληξ ἀντὶ νὰ γίνῃ μέλισσα ἐργατὶς καθὼς ἤθελε τυμβῆ ἐὰν ἐξηκολούθει ν' ἀνατρέφεται κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, καθίσταται βασιλίсса. Ὅταν νέα τις βασιλίсса ἀποπερατώσῃ τὰς μεταμορφώσεις καὶ καταφάγῃ τὰς ὀχθὰς τοῦ ἐπιπώματος τῆς κυψέλης της, διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς φωλεᾶς της, παρατηρῆται ἐκφαινομένη ἐν ὅλῃ τῇ ἀποικίᾳ μεγάλῃ τις ταραχὴ. Ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ ἐργατῖδες ἐμφράττουσι μὲ νέας ποσότητος κηροῦ τὰς ὁπὰς ὅσας κάμνει, καὶ τὴν κρατοῦν φυλακισμένην ἐν τῷ κατοικητηρίῳ αὐτῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ, ἡ γραία βασιλίсса ζητεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ, διὰ νὰ διατροπύσῃ αὐτὴν μὲ τὸ κέντρον της καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ οὕτως ἀπὸ ἐπικίνδυνον ἀντίζηλον· φάλαγγες ὁμῶς ἐργατῖδων ἐμβαινοῦσαι εἰς τὸ μέτον τὴν ἐμποδίζουσιν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου ὅσις πηγάζει ἐξ ὅλων τούτων, ἡ γηραιὰ βασιλίсса ἐξέρχεται τοῦ σίμβλου ὅλως ὠργισμένη, καὶ παρακολουθουμένη ἀπὸ μέγα μέρος τῆς κοινωρίας τῶν ἀρρέων καὶ τῶν ἐργατῖδων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἀρχηγός. Αἱ νέαι μέλισσαι πολλὰ ἀσθενεῖς διὰ ν' ἀποδῇ μῆσῳσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μένουσιν ἐν τῷ σίμβλῳ καὶ ἐντός ὀλίγων ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐξάνει μὲ τὴν ἐμφανισιν ἐκείνων ὅσαι εὐρίσκοντο ἀκόμῃ εἰς κατὰστασιν σκωλήκων ἢ νυμφῶν· κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ταραχῆς ταύτης αἱ νέαι ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τὰς κυψέλας τῶν. Ἐὰν ὑπάρχουν πολλαὶ τοαῦται, κτυποῦνται μεταξύ των, καὶ ὁποία μετὰ τὴν μάχην εὐρεθῇ μόνη, γίνεται ἡ βασιλίсса τῆς νέας κοινωρίας. Τὸ σμήνος τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄρσεν τὴν κατοικίαν του μετὰ τῆς γηραιᾶς βασιλίσσης δὲν διασκορπίζεται, ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς ἀπόστασιν τινα, νὰ κατασταθῇ ἀνεληθὺν καὶ νὰ θεμελιώσῃ νέαν ἀποικίαν, ἣτις ἀρχίζει ἐκ νέου ὅλας τὰς ἐργασίας ὅσας ἀναφέραμεν, καὶ ἣτις πάλιν, μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινος παρέχει δεύτερον σμήνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξοδος ἐπάγεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα εἶδομεν προξενήσαντα τὴν ἀποδημίαν τοῦ πρώτου. Ἐκαστος σίμβλος δίδει ἐνίοτε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐσμούς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν· ἀλλὰ τὰ τελευταῖα εἰς πάντοτε ἀσθενῇ. Ὁ θάνατος τῆς βασιλίσσης, ἡ ἀδυναμία τῆς ἀποικίας καὶ αἱ προσβολαὶ τῶν ἐχθρῶν της, καταντῶν ἐνίοτε τὰς μέλισσας νὰ διασπαρῶσιν· αἱ φυγάδες πηγαίνουν τότε νὰ ζητήσῃ αὐλοῦν εἰς σίμβλον εὐτυχέστερον, ἀλλ' ἀποβάλλονται ἀνηλεῶς διὰ κεντρισμάτων ὑπὸ τῶν ιδιοκτητῶν τῆς κατοικίας εἰς ἣν ἤθελον νὰ λάβωσι μέρος· διότι οὐδεμία ξένη μέλισσα οὐδὲ καὶ μεμονωμένη ἂν ἦ εἶναι δεκτὴ εἰς σίμβλον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐγεννήθη. Ἐνίοτε προσέτι ὁλόκληρος ἀποικία προσβάλλει ἐτέραν διὰ νὰ διαρπάσῃ τὰς ἀποθήκας της, καὶ ἐὰν αἱ προσβάλλουσαι ὑπερισχύουσιν, καταστρέφουσιν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν νικηθεῖσαν πολιτείαν καὶ ἀρπάζουσιν ὅλον τὸ μέλι τῶν θυμάτων των διὰ νὰ καταθέσασιν αὐτὸ εἰς τὸν ἑαυτῶν σίμβλον. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ.

Ὁ Κ. Μάρκος Σαιντ Ἰλαίρ εἰς τι περὶ τοῦ Ναπολέοντος σύγγραμά του, μεταξύ ἄλλων, ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς περιεργον ἀνέκδοτον.

Ὁ Ναπολεὼν θελήσας ποτὲ νὰ ὀδηγήσῃ μίαν ἄμαξάν του τέθριππον, ἀνέβη εἰς τὴν ἑδραν τοῦ ἡνιόχου τοῦ Καίσαρος, καὶ λαβὼν τοὺς χαλινούς ἐδίωκε τοὺς ἵππους. Ἐντὸς τοῦ ὀχήματος ἐκάθηντο ὁ Καμπασερές, ὁ Μόνγης καὶ ὁ Ράππ. Κατὰ δυστυχίαν οἱ ἵπποι οὗτοι, τοὺς ὁποίους πρὶ ὀλίγου εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἡ πόλις τῆς Ἀμβέρσης, ἂν καὶ ὠραῖοι, δὲν ἦσαν ὁμῶς εἰσέτι ἐντελῶς δεδιδασμένοι. Καὶ αὐτὸς ὁ Καίσαρ, μὲ ὅλην του τὴν πείραν, εἶχεν ἀνάγκην πολλῆς ἐπιτηδεϊότητος διὰ νὰ τοὺς διοικῇ. Νέοι καὶ θυμοειδεῖς οἱ ἵπποι ἄμα ἐνόησαν ἄλλην χεῖρα παρὰ τὴν τοῦ ἡνιόχου, ὥρμησαν καλπάζοντες μετὰ πολλῆς ταχύτητος, κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸν αἰγιαλόν. Ὁ Καίσαρ, ὅστις ἴστατο ὅπισθεν τῆς ἀμάξης, βλέπων τὴν ἐπικίνδυνον διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον, ἐφώνη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα·

— Μεγαλειότατε, ἀριστερὰ τραβήξτε, πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἀφίσατε ἐλευθέρους τὰς ἡνίας τοῦ γριβοῦ.

— Ἔννοια σου, ἔννοια σου, Καίσαρ, γνωρίζω τὸ ἔργον μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις δὲν ἦτο πλέον κύριος τῶν ἵππων, οἵτινες εἶχον ἀφηνιάσει.

— Ἀ! θεέ μου! Μεγαλειότατε, ποῦ ὑπάγετε; ἐκραύγασεν ὁ Καμπασερές, ὅστις ὠχρὸς ὢν πάντοτε, ἐγένετο ἤδη κίτρινος ὡς κηρίον.

— Σεῖς, Καμπασερές, σεῖς πάντοτε φοβεῖσθε! ἡξεύρω τί πράττω· σὰς ὀδηγῶ ἀριστα.

— Βεβαίως, ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Ράππ, ὅστις ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀρχικαγγελάριον. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὴν τὴν φορὰν μᾶς ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν εἰς Ἀγγλίαν. Αὐτὸ δὲν ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς πρὸ τοσούτου χρόνου;

— Μεγαλειότατε! φθάνει! σταματήσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Καμπασερές μὲ θρηνώδη φωνήν, βλέπων τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις πεισμωνθεὶς ἐκτύπα δυνατώτερον διὰ τῆς μαστίγος τοὺς ἵππους.

Ὁ δὲ Μόνγης, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην κάτω καὶ τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους, ἔκαμνε τὰς σκέψεις του, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, πιανόμενος ἀπὸ μίαν τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης, καὶ καθ' ἣν σιγμὴν ἔλεγε περίλυπος·

« Ἐξέχει εἰς τὸ ὀδηγεῖν τὸ ἄρμα ἐν σταδίῳ. » οἱ τροχοὶ προσέπεισαν ἐπὶ μεγάλου τινος λίθου, καὶ ἡ ἄμαξά ἀνετρέπη. Οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν πάραυτα. Ὁ Αὐτοκράτωρ ῥιφθεὶς δέκα βήματα μακρὰν τοῦ ὀχήματος ἐλειποθύμηνεν. Ὁ Καμπασερές ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεφύετο μεγάλον οἶδημα· τοῦ Μόνγης ὁ πῖλος ἐμβῆκε μέχρι πώγωνος, ὁ δὲ Καίσαρ ἔμεινεν ὀπίσω. Ὁ Ράππ ἐπήδησεν ἑλαφρῶς κατὰ γῆς καὶ ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις δὲν συνῆλθεν εἰμὴ ἀφοῦ τῷ ἐκτύπησαν πολλάκις εἰς τὰς χεῖρας. Ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Ράππ, τὴν εἶχον πάθει, μολαταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποδίδων εἰς τὸν ἡνιόχον του, τὴν μαστίγα εἶπε μετὰ μεγίστης σοβαρότητος,

«Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι. Ἀρκούν πλέον τὰ τρεῖς ἱμάτιά μας. Δίδω τὴν παραίτησίν μου.»

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ.

Ἀνθρωπὸς τις μετέβαινεν εἰς Συρίαν, ὁδηγῶν τὴν κάμηλόν του ἀπὸ τοῦ ἀγωγέως (καπίστρι). Αἰφνης τὸ ζῶον καταλαμβάνεται ὑπὸ πανικοῦ φόβου, ἐγείρεται βιαίως, ἀφρίζει καὶ ἀναπηδᾷ τὸσον τρομερὰ, ὥς ὃ κύριός του τὸ ἐγκαταλείπει ἐντρομος καὶ φεύγει. Εἰς ἀπόστασιν τινα τῆς ὁδοῦ παρατηρεῖ πηγὴν βαθεῖαν καὶ ἀκούων πάντοτε τὸν φρικώδη χορευτικὸν τῆς καμήλου, ζητεῖ καταφύγιον καὶ πίπτει ἐντὸς τοῦ ὕδατος· ἀλλ' ἐπρόφθασε νὰ ἀντιληφθῇ θάμνου τινος· τερρίζεται ἐπ' αὐτοῦ ὅλαις δυνάμεσι καὶ στρέφει πανταχόθεν τὰ βλέμματά του μετ' ἀνησυχίας. Ἄνωθεν αὐτοῦ ἴσταται ἡ τρομερὰ κάμηλος, ἥτις τὸν παραφυλάττει. Εἰς τὴν ἄβυσσον κιῖται δράκων, ὅστις ἀνοίγει τὸ φρικώδες χάσμα του καὶ φαίνεται περιμένων αὐτὸν διὰ νὰ τὸν καταφάγῃ. Πλησίον του βλέπει δύο μῦς, τὸν μὲν λευκόν, τὸν δὲ μέλαινα, οἵτινες ἀλληλοδιαδόχως κατατρώγουσι τὴν ρίζαν τοῦ δενδρυλλίου ἐξ οὗ κρατεῖται. Ὁ δυστυχὴς βλέπει μετὰ φρίκης ἐπικειμένην τὴν ἀπώλειάν του, διότι οὐδὲν τῷ περυσιαῖζέται μέσον σωτηρίας. Αἰφνης ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου ἀνακαλύπτει ὀπώρας τινας καὶ διὰ μιᾶς παύει ὁ τρόμος του καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τοὺς καρπούς, κόπτει αὐτοὺς καὶ γεύμενος λησμονεῖ καὶ τὸν φόβον καὶ τὸν κίνδυνόν του.

Ἐρωτᾷ, τίς εἶναι ὁ ἄρσεν οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις ἐλησμόνησε τὸσον ταχέως τὸν θανατηφόρον κίνδυνον. Μάθε, λοιπόν, φίλε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶσαι σύ. Ὁ δράκων τῆς πηγῆς εἶναι ἡ πάντοτε ἀνεφθγμένη ἄβυσσος τοῦ θανάτου. Ἡ κάμηλος εἶναι τοῦ βίου αἱ φροντίδες. Κρατεῖσαι εἰς τὸν θάμνον τοῦ κόσμου μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ οἱ δύο μῦς, οἱ κατατρώγοντες τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ· καὶ ἐνῶ εἰς τοιαύτην εὐρίσκεσαι θέσιν, σέ ἐλκύουν αἱ ὀπώραι τῶν ἡδονῶν, λησμονεῖς καὶ τῆς ζωῆς τὰς βασάνους καὶ τοῦ θανάτου τὰς ἀπειλάς, καὶ τὴν ταχείαν τοῦ χρόνου παρέλευσιν διὰ νὰ ζητῇς τὸ φυτὸν τῶν ἀπολαύσεων εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου.

Η ΣΙΛΦΙΣ ΕΝ Τῷ ΟΙΚΙΑΚῷ ΒΙῳ.

Ἡ Ταλιόνη, ὡς εἶναι γνωστὸν, διεκρίνετο ἐξόχως διὰ τὸ σεμνὸν καὶ κόσμιον τῆς ὀρχήσεώς της. Ἀλλ' ἄνθρωπός τις διετάραξε ποτὲ τὴν μέθοδόν της ταύτην πρὸς ἰδίαν ἐπιτυχίαν.

Ὁ γνωστὸς μουσουργὸς Μεϋρβέργ ἐλθὼν μιᾷ ἡμέρᾳ πρὸς τὴν χορεύτριαν.

— Ἰπάρχει, τῇ εἶπεν εἰς τὸν *Ροβέρτορ τὸν Διάβολον* (μελόδραμα τοῦ μουσικοδιδασκάλου τούτου πρόσωπον μοναχῆς ἀσώτου καὶ πειραστικῆς, καὶ μόνῃ σὺ δύνασαι νὰ τὸ ὑποκριθῇς.

Ἡ Μαρία ἀπεποιήθη κατ' ἀρχὰς ἐπιμόνως, ἀλλ' ἐνδοῦσα ἐπὶ τέλους εἰς τὰς παραινέσεις τοῦ θεατρῶνου καὶ τῶν φίλων της ἐχόρευσεν ἐνώπιον τοῦ τραγωδιστοῦ Νουρῇ τὴν σκηνὴν τοῦ πειρασμοῦ εἰς τὴν τρίτην πράξιν. Ἄπαν τὸ θέατρον ἐχειροκρότησεν αὐτὴν ἐνθουσιῶδώς, διότι κτώρθωτε νὰ δώσῃ εἰς τὸν χαρακτήρα

τούτον μοναχῆς ἐκπεπτακυίας τύπον ἰδιαίτερον. Ἐνθυμήθη ὅτι ἦν

Πάλα, ποτὲ τοῦ οὐρανοῦ

Κόρη, νῦν δὲ τοῦ ἔδου.

ὡς λέγει τὸ μελόδραμα, καὶ παρέστησε τὸ μέρος της μετὰ τινος ἐρωτοτροπίας ἐνταύτῳ καὶ μεταμελείας, ἐρωτος καὶ συστολῆς ἀδυνάτων νὰ περιγραφῶσιν.

Ἡ Ταλιόνη κατεῖχεν οἰκῆμα ἐκλεκτὸν εἰς τὴν *Αντινιὸν ὁδόν* (Chaussée d'Antin). Τὸ πρῶτ', εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας, ἡ Σίλφισ ἐξύπνα καὶ ἐσημαινε τὸν κωδωνίσκον της, πᾶσαντα δὲ ἤρχετο ἡ θαλαμηπόλος της εὐσαρκος καὶ θαρσεῖα κόρη τῆς Σαβαυδίας, ὀνόματι Κλαυδιέτα, ἥτις τὸν νυκτικὸν μόνον φοροῦσα χιτωνίσκον της, ἔφερε πολυάριθμα φῶτα, ἐξ ὧν ἐπληροῦτο λάμψεως ὁ θάλαμος τῆς δεσποίνης της καὶ κατεκλίνετο ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου, τὸ ὁποῖον ἐρρίπτεν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τότε ἡ Σίλφισ ἐλάμβανε τὸ βιβλίον καὶ ἐμελέτα τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ παραστήσῃ εἰς νέον τινα χορὸν (ballet). Τοῦτο διήρκει μέχρι τῆς ἑκτῆς ὥρας τῆς πρωῒας, ὅτε ἐγείρετο ἐνεδύστο ἀπλὴν ἐφεστηρίδα ἐκ μουτελίνης, ἀνοικτὴν καὶ ἀνευ στηθοδέσμης, καὶ ἀφίνουσα τὴν Κλαυδιέταν νὰ κοιμᾶται νήδυμον ὑπνον, μετέβαινεν εἰς τὴν χορογραφικὴν αἴθουσαν.

Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶχε τὸ πάτωμα κατωφερὲς καὶ τὸ σανιδωμὰ της ἦτο ἡλεικμένον ὑπὸ κιμωλίας, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ μέτρῳ τῆς νυκτερινῆς σιγῆς, ἡ Σίλφισ ἐσπούδαζε τὰς στάσεις της ἐκείνας τὰς εὐγενεῖς καὶ χαριεστάτας. Ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον θέλομεν ἐνοήσῃ πόσον θαυμασιὰ καὶ ἀπαραδειγμάτιστος ἦτον ἡ ἐλαφρότης τῆς αἰθερίας αὐτῆς κόρης.

Ὅταν ὁ Ταλιόνης ἐκτίσε τὴν πρὸς χορὸν ταύτην αἴθουσαν, Ἄγγλος τις πλούσιος, τοῦ ὁποίου ἡ κατοικία εὐρίσκετο κάτωθεν τῆς αἰθούσης, ἐμύνησεν εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐνοστιμίζετο νὰ τὸν ἐξυπνώσιν οἱ χοροὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ὁ Κ. Ταλιόνης τοῦ ἔγραψε·

«Ἐὰν ἀκούσῃς τὴν θυγατέρα μου ὅταν χορεύῃ, τὴν καταρῶμαι, διότι τότε ἤθελα ἀπειλισθῇ. Ἐγὼ, ὁ πατὴρ της δὲν τὴν ἤκουσα ποτέ.»

Καὶ τῶντι ὅλαι αὗται αἱ γυμνάσεις ἐγίνοντο μετὰ τσαύτης ἐλαφρότητος, καὶ τὸσον ἀθουρώως, ὥστε δὲν ἐσύγχιζε κανένα.

Ὁ Ἄγγλος θαυμάζων ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ταλιόνην τὸ ἐξῆς τετράστιχον

«Τώρα θέλω ν' ἀκροῦμαι

Τῶν θεμάτων σου τὸν κρότον.

Καὶ ποτὲ ἂς μὴ κοιμῶμαι

Ἀγγελε ὦ! σὺ ἐρώτων.»

Πλὴν ὁ Ἄγγλος ἔμεινε μετὰ τοὺς φραγκο-αγγλικούς στιγούς του, διότι μετ' ὀλίγον τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐκκενώσῃ τὰ δωμάτιά του.

Ἀλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Ταλιόνην. Ἐχόρει μέχρι τῆς ὀγδόης ὥρας, ἤρχετο ἡ Κλαυδιέτα τῆς ἐρρίπτεν εἰς τοὺς ὦμους ἕνα μανδύαν καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὴν κλίνην της, ὅπου ἡ αἰθερία αὕτη κόρη, ὡς νὰ ἦτον ἀπλὴ θνητὸς ἔπερνε ὀλίγον ζωμὸν καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμᾶτο μέχρι τῆς μεσημβρίας.

Τὴν μεσημβρίαν ἐξύπνα καὶ ἐδέχετο εὐρισκομένη εἰς τὴν κλίνην της καὶ τραγωδοῦς, ἡ θεατρῶνας καὶ τραγικούς· καὶ ἐπισηματοτέρους ἄλλους φίλους της.